

עד שלבסוף נשכר והודה במתיחה. או — עוזר המרכז בבית כור בתל אביב — שטיילן הודיע כי בזה הרגע עומד אדם על גג הבניין ומפזר מספרות ושל 100 לירות. איך בדקים? מספרים את הסיפור לאלי ישראלי, המשדר מר סיקה אתה שעה. אלי מספר שהתקבל סיפור כזה וכוה, ומבטש מכל מי ששטר של 100 לירות נפל על ראשו — שטיילן לתנה. מייד הוצפו בקריאות טלפוניות של אנשים ששטרות כסף הגים על ראשם, וההגומה הוזימה את המתיחה.

מזל טובו יש אופוזיציה

במשך שנתיים דחפה המדינה את מתי לקתיחדשות של הטלוויזיה קדימה: בי תמריצים, בתיקצובים, עד שהתקדמו שם באמת. כיום דוחפת מחלקתהחדשות של הטלוויזיה את המדינה, לפעמים יוצר הדבר מצבים אבסורדיים ממש. האילוצים של הטלוויזיה הופכים לאילוצים של המדינה. כמו למשל, הא"י לון של זמן-שידור, טלוויזיה יש כחמש שעות בלבד לשידורים בעברית. בתוך מיטת-סלון זה נתונה מהדורתהחדשות מרחבת בשעה 21.00, ומהדורה מקוצרת ומסכמת סמוך לחצות.

לה (ולא קרה), אילו הושיבו את שני הצדדים באותו אולפן ובאותה עיר, היה מתח. היה שידור דרמטי. שיטת השידור הזאת מנוונת את מהדור רתיחדשות מפעם לפעם, אך כשמשתמ" שים בה באינפלציה כוזבת, היא יוצרת עובדה חדשה בשטח, עובדה שאיננה קיימת. אלא בתוך הטלוויזיה וביגלל הטל- וויזיה, עובדה שניתן לכנותה: "יחסים טלוויזיוניים". ובתוך מערכת היחסים הללו והקשרה המסויים מאד, נולדה סוף-סוף האופוזיציה המיוחלת, בניתוח קיסרי. בשיטה כוזבת אפשר לשנות את העולם, אפילו לכנס את ועדת-ז'נבה מבלי לכנס אותה ממש. קצת מאמץ טכני, שעות לוויין, עתירות שידור, ועקיפות של שידורים ממדינות המרחב — והמימש ההיסטורי יתרחש — על מסך הטלוויזיה הישראלית. בחצות הוא כבר יהפוך עובדה.

התמימים

יש אנשים, ישלששואלים אותם שאלות בטלוויזיה הם בכלל לא מבנים מה רוצים מהם. הם פשוט כל-יך נהמדים, ולא עשו רעה לאיש, ויש להם כל-יך הרבה כוונות

שלוש פעמים על אורי זוהר בשבוע

שלוש פעמים נתקלתי השבוע באורי זוהר. הייתי זקוקה לפעם השלישית כדי להתחיל להאמין כי אכן הניגודים המתר רוצצים באיש הזה (לפי דיווחם של אמר צני-התקשורת) ערשים איש אחד, מעניין, מלא סתירות, אבל שלם. הפעם הראשונה היתה ברדיו, בגלל צה"ל, ליום ג' בלילה (00.05), יש לאורי זוהר שעתים של אורי זוהר — עם טלפון נים ועם מאזינים. (ציפורי לילה) עד לפני כמה חודשים הוא דיבר הרבה על אהבה, מהו כמה חודשים הוא מדבר כימעט ארץ ורק על הגילוי שבדת ובקיום המיצוות. בזמן האחרון התחיל להוסיף לעבודה עם כיפה וציציות, אבל ברדיו לא רואים באחרונה גם עבר מוירודיים אישיים להטי פה, בליל ג' האחרון, למשל, ניסה לזכנע מאזין כי אפשר להתחיל בקיום מיצוה אחת בלבד, וזה כבר משנה את החיים כולם. אותו רגע זה נשמע לי לארציני ואפילו לא-מיקצועי — בקריטריונים מיס יונירים.

זוהר (עם כיפה וציציות) אלוהים, עד הסוף

הפעם השנייה היתה בטלוויזיה. בערב שבת האחרון שידור את אורי זוהר קטע הבידור השבועי, בסוף מהדורת החדשות (צולם ביום חול). ולפעמים משרים שם קצת תיאטרון — השבוע חשבו שהם עוברים לתחום הבידור הקל, גם בהרו בדרך שהצלחתו מובטחת מראש. אבל אורי זוהר התכוון ברצינות. כאן גם ראו שגם ברדיו התכוון ברצינות. עם ציציות וכיפה ואונות על האוזניים דיבר עם המאזינים שלו בגליצה"ל, טלוויזיה הראתה כל זאת — ולא היתה לדברים לדבר בשם עצמם. מי שערך את הכתבה על אורי זוהר עשה הכל כדי שאורי זוהר לא יתקבל כאדם שאפשר להתייחס אליו ברצינות. שירבבו קטעי מיזמוטים מטרטו החדש הצילו את החציל, בצידוף דיבריהסכר שאמר כי אלה ער סקיו, "בימים של התעוררות דתית". הטלוויזיה חרצה מראש מישפט על אורי זוהר: לפעם בדרך, תמיד בדרך. אין להא מין לו, כי לא מאמינים לברדנים, חיים גיל, שהכין את הכתבה על אורי זוהר — כנראה אינו יודע להאזין, וגם אינו מנסה. אורי זוהר עצמו ניסה להסביר שזה קצת אחרת. שאמנם כבדון תמיד ירצה, להגיע אל קהל ולהתחלק עימו בדברים שאדם אחר אולי היה שומרם לעצמו. ושבדורן גם הוא מתעניין לפעמים בדברים רציניים, כמו למשל בפוליטיקה, או בדת. מראש בחיך, וקשה היה לדעת למי להא מין — להיוכה של המצלמה או לרצונו של המצלם.

טובת, שלא ברור מה פיתאום מתנפל עליהם איזה כתב נמרץ, שואל שאלות ועוד מצפה לקבל תשובות. אחד מאלה הוא ראשי-המשלה, מנחם בגין, האהר הוא אחד מן השמות שהורו כרו בפרשת הפשע המאמרן. רחמים אהרוני. יסלח לי ראשי-המשלה על סמיכות ה" שמות, אך לסמיכות הפחשית אחראית מהדורת מבט של יום ד' (10/8), שני מדוי רים הפכו לעניין של קבע במכתב לאחר-ינה: המדור של ראיון-הערב עם ראשי המשלה, השש תמיד להתראיין, והמצליל תמיד לומר רק מה שברצונו לומר — אף לא מילה אחת יותר; וראיון הערב עם מישהו מפרשיות הפשע, במדור הפשע ועוסקת הטלוויזיה טרמפ קבוע על המאמר האחרון בסידרתו הבעייתית של העיתונאי אבי ולנטין בעתון הרץ באותו בוקר. ביום ד' שאלו את בגין שאלות קשות על עימות או הסכמה עם ארצות-הברית. הוא ענה בקיצור שזאת, "שאלה פילוסוף * בקבורת העצומים של אייבי נתן. (ראה עמודים 38-39).

יש מאזינים המבקשים לנצל את הטלפון האדום לבעיותיהם האישיים. כגון אותה עצה, בקשה להודיע על סאתו ערב היא מתכוונת להיכנס להריון. צבי רימן הסביר לה שאינו נהג לשרד חצי ידיעה, אם תספר את שם האב המאושר — ישדר. היא לא סיפרה. לפעמים, כשאין חדשות, דורי לא תמיד יש, משרדים גם בדיחות — אם הן קצרות המוצלחות, כאלה של איש אחד, שטיילן והבטיח שיש לו בדיחה בת שורה אחת: סקוטי אחד התחפש לביסקוויט ומרוב קמ צנות אכל את עצמו. מהר וחוקן, מסתבר שאנשים מוכנים לעזור לדורי, ונכונות זו לא נוצלה עד כה. רימן מצוין כי היענות המאזינים היא מהימנה. הוא ציפה שירעיון יתפוס, אך לא כל-יך מהו ולא כל-יך חוק. עניין רגיש אחר הוא מערכת-היחסים של מערכת החחדשות הצעירה בגליצה"ל עם שידורי ישראל. פשוט אין יחסים, או שעידין מוקדם לדבר על כך. גליצה"ל מוכיחים כי מערכת העובדת ללא סטנדרטים, בגמישות מלאה, יכולה לנצל את מלאו הפוטנציאל של מספר הרדיו, ש" עיקרו במיידיות שלו — ובשידורי-ישראל לא תמיד נהנים מהשוואת התוצאות.

לקראת שידור טלוויזיה

● סרט שאסור להחמיץ: סרטו של הבמאי הגרמני פריץ לאנג, שנמלט מגרמניה הנאצית ועבר להלוויה, שם יצר כי 1936 את אחת חי רק פעם אחת, אחד מסרטיו בעיניים בוחות. סרטו של אסיר משהר (הגרי פונדה) המנסה לזסק את חייו, אך התכרה אינה מוכנה לשכוח את עברו. הסרט משקף את הגרמנית ה" אכספרסיוניסטית של הקולנוע הגרמני ב" שנות ה-20, שלעמים רחוקות זוכים לחזות בה בסינמטקים, הלעתים עוד יותר רחוקות — בטלוויזיה.

● שלוש תוכניות בחטיבה הערבית: **מגירות** (17/8, 18.32), התוכנית לעני ייני תרבות שמסק אנטון שטאס, מוקדשת הפעם למזיאונים. סירים במזיאון טר קוטין לאמנות יפאנית בחיפה, ובמזיאון ישראל.

ביום ה' (18/83, 18.32) סרט לאהבי טר פוריריחות, תפיסה על-חושית ורברים כי אלה: **צייר הרחוק**, במיסורת הסידרה רוחות רפאים, על אדם המתימר לעסוק בכוחות שמעל לטבע וברוחות, והסוען שיש להתייחס לכך כאל מדע.

חייד לאחר-מכן (18.55) המיידר יש **די שאלה**, סידרה העונה על שאלות הצופים בעיניים שונים. הפעם: בענייני מדיניות, חינוך ועובדים.

לכל התוכניות מתלווה תירגום עברי.

רדיו

● חמש דקות של רדיו יכולות להיות הרבה מאד זמן. זאת מכיחה לאחרינה אלנה צור, העורכת את סידרת התוכניות בנות חמש הדקות, **שוחה הפשוט**. ה" תוכנית משודרת מדי עם בימו (בימי חול) ברשת א', בשעה 12.53 (שידור ראשון), וברשת ב' בשעה 10.55 (שידור שני). שמות הזמנים המשותחים נושאיי השיר חות נשמעים מסקרנים, בזה אחר זה. ביים ד' (רשת א') ישוחח פרופסור שזון סומך על שמות הברות, מיפעלים ומסודות, ובי רשת ב' תשוחח הפסלת לאה מג'ארו מינון על העץ הבודד, ממחבר סיני ועד לעיר העתיקה בירושלים. ביום ה' ברשת א' פרופסור שניארסון ילפסון על מהפ" כה טכנולוגית בתעשייה, וברשת ב' הפרר פסור מיכאל הרסגור על קנייהמידה ל- הערכת אדם גדול. כדאי לעקוב אחר ה" סידרה, אולי שידרו פעם לקט.

● דוקטור דוד רדוי הוא פסיכולוג שרכש לו כתימערצים ואויבים גם יחד. בשל שיטות-טיפול לא-שיגרתיות ודיעות מאתו הסוג, מארח אותו דודו ויור בשעת שידור (רשת ב', שבת 20/8, 15.05).